UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Rev: Et Eximii Patris P. Francisci Aloysii Kamperger E Societate Jesu Ss: Theologiæ Doctoris ejusdémque olim in Carolo-Ferdinandæa Universitate Pragensi Professoris Publici & Ordinarij Dein ...

Kamperger, Franz Alois

Eystadii, 1705

Articulus II. An dentur aliquæ dotes in Beatis? & quid eæ sint, ac quot?

urn:nbn:de:hbz:466:1-84291

Visual Library

Porrò notandum: beatitudinem accidentalem esse duplicem: unam, quæ omnibus Beatis erit communis, licèt non sine aliqua varietate, juxta diversitatem singulorum, uti est mutua familiaritas, & amicitia, & honor Beatorum, habitatio in tali loco, gloria corporis, gaudium de bonis operibus à se in statu viæ exercitis &c. Alteram, quæ aliquibus solùm Beatis erit propria, ut sunt aureolæ, variæ revelationes, & gaudia, de rebus ad Personam ipsorum, ratione status, & officij, in quo aliquando fuerunt, pertinentibus, & alia his similia. Ratio est: Quia status gratiæ & gloriæ imitari solet statum naturæ: ergo, sicut in alijs rebus naturalibus præter proprietates omnino intrinsecas, quæ ad specificam illarum naturam consequuntur, dantur aliqua accidentia intrinseca, omnibus individuis communia, cum aliqua tamen inter se diversitate, alia verò quibusdam tantùm individuis propria, ita cum proportione idem dicendum videtur de statu beatitudinis & ipsis Beatis.

Sed contrà: Beatitudo correspondet meritis, ut præmium & corona: atqui meritis unum tantùm correspondet præmium adæquatum, & condignum, videlicet beatitudo essentialis: *Visio*, enim *est tota merces*, ut docet August: ergo nulla datur beatitudo accidentalis. *Confirm:* Vel enim beatitudo essentialis est præmium sufficiens, & adæquatum meritorum, vel non est? Hoc secundum dici non potest: tum quia repugnat Augustino jam citato, tum quia sequeretur, opera nostra esse majoris valoris, & æstimabilitatis in ratione meriti, quàm sit DEUS in ratione præmij, cùm ex supposito per adeptionem DEI nondum sufficienter remunerari possint opera nostra, quod falsum planè est & absurdum. Primum etiam non: quia sic vel gratis daretur beatitudo accidentalis, vel certè plus responderet merito, quàm unum præmium adæquatum, quod dici non potest. *Resp: Neg: Conf: Ratio est 1.* Quia, sicut, cui datur forma, dantur simul, per modum unius, consequentia ad formam, quia hæc pertinent ad esse completum formæ, ita, cui pro præmio datur beatitudo essentialis, datur etiam accidentalis, quæ consequitur ad essentialem, & hoc totum habet rationem præmij unius condigni, & adæquati. Ratio est 2. Quia DEUS non solùm præmiat merita nostra de condigno, sed etiam de congruo, ultra condignum, juxta illud superiùs allatum *mensuram bonam*, id est condignam, *confertam & coagitatam, & superefluentem* id est, supercondignam, *dabunt in sinum vestrum:* Unde licèt beatitudo essentialis sit præmium condignum, & adæquatum, non sequitur, excludi accidentalem, quæ datur per modum præmij congrui, ultra condignum. Ratio est 3. Quia licèt Beatitudo essentialis sit præmium condignum, & adæquatum meritorum, quatenus hæc continent conversionem & habitudinem ad DEUM ultimum Finem, quatenus tamen continent bonitatem propriam creatam absolutam, vel contemptum boni alicujus creati, congruum est, ut insuper præmientur per beatitudinem accidentalem, id est, per bonum aliquod creatum, & gaudium de illo. *Ex quo patet ad Confirm:* Dicitur enim 1. Beatitudinem essentialem esse quidem præmium condignum meritorum, quia tamen ex ea, tanquam ex radice, consequitur beatitudo accidentalis, eum, qui meretur essentialem, etiam mereri accidentalem, quia, cui datur forma, dantur etiam consequentia ad formam, & pertinentia ad esse completum formæ. Dicitur 2. Beatitudinem essentialem esse quidem præmium condignum, per hoc tamen non excludi præmium aliud congruum, ultra condignum, cujusmodi est beatitudo accidentalis. Dicitur denique, beatitudinem essentialem esse quidem præmium adæquatum nostrorum meritorum, in quantum hæc importat habitudinem, ordinem, & conversionem ad DEUM, ut ultimum Finem, mereri tamen ea, saltem de congruo, aliud insuper præmium accidentale, in quantum important insuper bonitatem quandam absolutam, vel aversionem à creatura, seu contemptum illius.

ARTIC: II. *An dentur aliquæ dotes in Beatis? & quid ea sint, ac quot?*

Resp: dari. Probatur. Quia unio animæ cum DEO per charitatem est quædam desponsatio spiritualis, juxta illud Pauli 1. Corinth: 11. *Desponsi vos uni viro Virginem castam &c.* figuratúrque per matrimoniũ carnale, juxta illud ejusdem: Ephes: 1. *Sacramentum hoc magnum est, ego autem dico in Christo in Ecclesia*, atqui, quando matrimonium carnale sponsæ fit indissolubile cum sponso, & sponsa introducitur in domum viri, conferuntur sponsæ quædam dona, quæ dicuntur dos, ergo etiam, quando matrimonium spirituale animæ cum DEO fit indissolubile, & anima introducitur in domum DEI, debent animæ conferri quædam dona, sive dos, & dotes. Atqui hoc contingit, quando anima recipit beatitudinem: in statu enim viæ vinculum illud nondum est omnino indissolubile, neque adhuc anima introducta est in domum sponsi, ergo tunc animæ conferuntur quædam dona, quæ dicuntur dotes, atque ita in Beatis dantur dotes. 2. Quia ornamenta sponsarum quæ illis dantur, quando introdu-

troducuntur in domum viri pertinent ad dotem, atqui Beatis, qui sunt DEI Sponsæ, quando introducuntur in gloriam, conferuntur quædam ornamenta, juxta illud Isaiæ 6. *Induit vestimentis salutis, quasi sponsam ornatam monilibus suis*, Ergo in Beatis dantur dotes. 3. Quia nomine *dotis* nihil aliud intelligitur hoc loco à Theologis, quàm dona quædam stabilia, perfectiones, & ornamenta, quæ divinitus conferuntur Beatis, ut congruè fruantur illo statu, sive, ut docet D. Thomas Supplem. Q. 91. a. 1. ⊙ *Dos* (de qua hic loquimur) non est aliud: *quàm perpetuus animæ & corporis ornatus, vitæ sufficiens, & in æterna beatitudine jugiter perseverans* (sicut dos corporalis in matrimonio carnali, non est aliud, quàm id, quod datur sponsæ ad ornatum & vitam in matrimonio commodè sustentandam, ita tamen, ut illud inamissibiliter conservetur sponsæ, maneátque in potestate ipsius) atqui hujusmodi ornatus, dona & ornamenta dantur in Beatis, ut patebit ex dicendis ad 1. ergo dantur in illis dotes. Ratio horum omnium est: Quia, ut jam insinuavi, dos propriè, & ex primaria sua institutione pertinet ad matrimonium corporale, significatque illud donum, quod a parentibus, vel ijs, qui sunt ex parte mulieris, datur sponsæ, cùm in domum Viri traducitur, ad matrimonij onera sustentanda, vel vitam commodè sustentandam, ita tamen, ut illud integrum mulieri conservetur, ad ipsámque revertatur, si matrimonium dissolvi contingat; Cùm ergo unio illa charitatis, quæ justo cum DEO intercedit, à Scriptura nomine spiritualis matrimonij significetur introducatúrque tunc quoddammodo Justus in domum Sponsi, cùm in gloriam inducitur, conferantúrque tunc eidem à DEO, qui simul est Pater ipsius, varia, tum animæ tum corporis dona ac ornamenta ad vitam illam beatam congruè agendam accommodata, sequitur illa eadem dona habere se respectu animæ Beatæ per modum dotis, & consequenter dari dotes in Beatis.

Porrò notandum 1. Quod licèt in Beatis varia dentur dona & perfectiones, non omnia tamen habeant rationem dotis, sed illa tantùm, quæ se habent per modum alicujus habitûs & dispositionis, tenentis se ex parte actûs primi ad aliquam operationem, súntque statui beatifico, per quem quodammodo matrimonium spirituale perficitur & completur, propria, non autem, quæ se habent, ut operationes, vel quæ statui viæ sunt communia. Ratio est: Quia sicut dos corporalis, quæ confertur sponsæ in matrimonio carnali, non est aliqua operatio, sed bonum quoddam permanens, quo uti potest in ordine ad vitam post matrimonium debito modo sustentandam, éstque donum proprium mulieris in domum viri traductæ, ita dos spiritualis animæ Beatæ non debet esse aliqua operatio, sed dispositio quadam, & facultas in ordine ad operandum, nec debet esse aliquid statui viæ commune, sed proprium Patriæ, in quem, velut in domum Sponsi anima introducitur. Ex quo ulterius sequitur 1. Actus visionis & amoris beatifici non esse dotes Beatorum, quia sunt operationes, non habitus. Sequitur 2. neque gratiam, vel charitatem habitualem, ut præcisè talem, esse dotes: tum, quia, ut sic, sunt communes viæ, & Patriæ; tum, quia in illis consistit substantiale vinculum illius desponsationis, & matrimonij spiritualis: (hoc enim perficitur mutuo consensu) dos autem debet esse aliquid distinctum ab ipsa substantia matrimonij. Sequitur 3. propriè loquendo, unicam tantùm esse dotem animæ Beatorum, scilicet lumen gloriæ. Ratio est: Quia hoc solum est aliquid habituale in Beatis, & simul statui beatifico proprium; reliqua verò ornamenta & dona animæ, ut habitus charitatis, & aliarum virtutum, etsi fortè habeant aliquam operationem propriam in Patria, habent illam ex conjunctione luminis gloriæ, & per habitudinem ad illud; Nihilominùs, quia in lumine gloriæ tria possunt considerari: 1. Quod sit principium visionis claræ DEI; 2. quod sit principium visionis, quæ simul habet rationem comprehensionis. 3. quod sit principium determinans habitum charitatis ad eliciendum amorem beatificum, & fruitionem, ideo à D. Thoma aliísque Theologis, tres communiter statuuntur dotes animæ Beatorum, nimirum Visio, comprehensio & fruitio, non quidem prout hæ important actum, & operationem, sed prout habitum. Et ratio est: Quia hæc tria, sic accepta, sunt in Beatis aliquid habituale, & statui beatifico proprium, correspondéntque tribus virtutibus Theologicis, quibus anima movetur ad DEUM in statu viæ: Visio enim respondet Fidei, tanquam perfectum imperfecto, comprehensio respondet spei, seu inquisitioni, & denique fruitio, seu delectatio correspondet charitati, seu dilectioni; ergo hæc tria sunt dotes.

Notandum 2. duplices dari dotes in BBis nimirum animæ, & corporis. Dotes animæ sunt eæ, quas jam diximus: Visio, comprehensio, & fruitio. Dotes corporis sunt: impassibilitas, subtilitas, agilitas, claritas. Ratio hujus posterioris est: Quia primò certum est, hæc quatuor reperiri in Beatis; impassibilitatem quidem, quia omne corpus passibile est corruptibile, atqui corpus Beatorum non erit corruptibile, juxta illud Apostoli Corinth: 15. *Seminatur in corruptione, surget in incorruptione*, ergo

neque

neque passibile, subtilitas verò: Quia, ut dicitur ibid: ab Apostolo: *Seminatur corpus animale, surget corpus spirituale;* atqui spiritibus convenit subtilitas, sive penetravitas cum corporibus, ergo eadem convenit corporibus glorioſis Beatorum. Similiter agilitatem: tum quia tarditas maximè videtur repugnare spiritualitati, corpora autem Beatorum erunt maximè spiritualia, juxta illud jam citatum Apostoli, *surget corpus &c.* tum quia, ibid: 1. Corinth: 15. dicitur ab Apostolo: *Seminatur* (scilicet corpus) *in infirmitate, surget autem in virtute*, id est, ut exponit Glossa: *mobile & vivum.* Denique etiam claritatem, juxta illud Matth: 13 *Justi fulgebunt*, sicut *Sol in regno Patris eorum.* Et Sap: 3. *Fulgebunt Justi &c.* & Philipp: 3. *Salvatorem exspectamus* &c. *qui reformabit corpus humilitatis nostræ configuratum corpori claritatis suæ* &c. Præterea, eadem illa quatuor sunt aliquid habituale, & per modum principij, & dispositionis, non autem per modum actûs secundi, & operationis, sùntque statui Beatorum propria, ergo nihil deest illis ad rationem dotis.

Sed contrà 1. Dos datur sponso, non sponsæ. 2. datur ad sustinenda onera matrimonij, 3. datur à Patre sponsæ, non sponsi, atqui animæ Beatorum nec gerunt Personam sponsi, sed sponsæ, in quantum sunt membra Ecclesiæ, quæ est Christi Sponsa, nec in matrimonio spirituali dantur ulla onera, præsertim in statu beatitudinis, & denique bona, quæ dantur in Patria Beatis, dantur illis à Patre sponsi, videlicet Christi: *Omne* enim *donum perfectum desursum est, descendens à Patre luminum &c.* Jacob: 1. ergo in Beatis non dantur dotes. *Confirm: 1.* Dotes dantur causâ matrimonij, atqui non solùm inter Beatos, sed etiam inter Viatores & Christum datur matrimonium spirituale, ergo, si in Beatis dantur dotes, debent etiam dari in Viatoribus, sed in his non dantur, ergo neque in illis. 2. Vel dos idem est cum Beatitudine, vel distinguitur ab illa? neutrum autem dici posse videtur: non quidem primum: Quia Beatitudo consistit in operatione, dos verò in dispositione aliqua habituali. Nec etiam secundum: tum quia dos non est aliud, quàm ornatus animæ & corporis in Beatis perseverans, sive, est illud, per quod sponsa delectabiliter conjungitur Sponso, quod totum convenit beatitudini: Tum, quia beatitudo est status omnium bonorum aggregatione perfectus, adeóque includit dotes: Tum, denique quia Visio & fruitio ponuntur inter dotes, atqui Visio & fruitio est ipsissima beatitudo, ut suprà diximus, ergo non datur dotes. 3. Si in Beatis darentur dotes, darentur etiam in Christo, & in Angelis, hoc autem passim negant Theologi, ergo. *Sequela probat:* tum, quia etiam in Christo, & in Angelis datur Visio, comprehensio & fruitio: Tum quia etiam Christus, & Angeli sunt membra Ecclesiæ, cui tanquam sponsæ debetur dos: tum quia etiam inter Angelos, & DEUM, vel Christum datur spiritualis conjunctio, & matrimonium spirituale, non minùs, quàm inter alios Beatos; & similiter in Christo datur conjunctio, & desponsatio spiritualis Verbi cum natura humana &c. ergo.

Resp: ad primam partem argumenti, dotem dari, & sponso & sponsæ. Sponso ad usum, sponsæ verò quoad absolutum dominium & proprietatem, unde etiam dissoluto matrimonio revertitur dos ad sponsum. Et sic etiam dona, quæ conferuntur Beatis, sunt & sponsæ, id est Ecclesiæ, quatenus hæc per illa ornatur; & simul sponsi, sive Christi, in quantum ipse ornatus & pulchritudo sponsæ cedit in laudem, & gloriam ipsius. *Ad 2. part: Resp:* dotem primariò & per se conferri sponsæ ad solatium, & jucunditatem matrimonij. secundariò & per accidens ad sustinenda onera illius: sicut gratia justificans primariò datur, ut constituat Justum, secundariò verò, ut de injusto faciat justum, licet ergo in matrimonio spirituali Ecclesiæ triumphantis cum Christo non dentur ulla onera, quia tamen in illo datur summa jucunditas, & delectabilitas, adhuc in illo locum habent dotes, per quas hujusmodi jucunditas perficitur. *Ad 3. partem* dico, dotes Beatorum non conferri à Patre sponsi, id est Christi, sed à Patre sponsæ, seu Ecclesiæ Ratio est: Quia Pater Christi sponsi est Persona solius Patris, Pater verò sponsæ est tota Trinitas, atqui dona, quæ conferuntur Beatis, cùm sint opera ad extrà, conferuntur à tota Trinitate, non verò à sola Persona Patris, ergo. *Jam ad 1. Confirm: Resp: 1. Dist: Major:* Dotes dantur causâ matrimonij perfecti, & completi Conc: inchoati tantùm, & imperfecti Neg: *Similiter dist: min:* inter Viatores, & Christum datur matrimonium spirituale inchoatum, & incompletum Conc: perfectum, & completum Nego: Ratio est, Quia, sicut matrimonium corporale tunc censetur esse indissolubile, quando sponsa introducitur in domum, & thalamum sponsi, tùncque ei datur dos, & non antea; ita matrimonium spirituale inter animam, & Christum tunc similiter perficitur, cùm anima inducitur in domum & thalamum Christi sponsi, quæ est vita æterna; illa verò conjunctio spiritualis animæ, & Christi, quæ datur in via, potiùs est quædam desponsatio, quàm matrimonium: unde non mirum, dotes convenire solis Beatis, non verò Viatoribus. *Unde Resp: potest 2. Neg: Min:* conjunctio enim animæ cum Christo

non est tam matrimonium, quàm desponsatio, & promissio de futuro. *Ad 2. Confirm:* dico, dotes realiter distingui à beatitudine. Ratio patet, tum ex dictis pro Concluſ: tum, quia Beatitudo est unica, recipitúrque solùm in eo, quod est potissimùm in homine, ut docet Philosophus 1. Eth: c. 7. nimirum in anima, dotes verò sunt plures, recipiunturq; etiam in corpore, ut dictum est. *Ad primam rationem in oppositum. Resp:* 1. dotes esse ornatum animæ, per modum habitûs & disposition is, & per quem animæ conjungitur Christo dispositivè, radicaliter, & in actu 1. Beatitudinem verò esse ornatum animæ consistentem in actuali operatione, & id, per quod anima conjungitur DEO formaliter, & in actu 2. *Resp:* 2. Beatitudinem non esse propriè ornatum animæ, sed esse operationem provenientem ex ornatu animæ Beatæ. *Ad alteram rationem* dicitur, beatitudinem esse statum omnium bonorum aggregatione perfectum, prout beatitudo importat complexum ex beatitudine essentiali, & accidentali, & hoc modo, fateor, dotes includi in beatitudine, nimirum accidentali. Si autem beatitudo sumatur pro essentia beatitudinis, tunc negatur, involvi dotes in beatitudine, sed sunt tantùm aliquid ordinatum ad illam; & connexum cum illa. *Ad ultimam rationem dico*, Visionem, & fruitionem sumi dupliciter: Uno modo pro actu visionis, & fruitionis, & sic in illis consistit beatitudo; alio modo pro habitu videndi & fruendi, id est, pro lumine gloriæ, & habitu charitatis, ut conjuncto lumini gloriæ, & sic sunt dotes, non verò ipsa beatitudo. *Ad 3. Confirm: Resp:* in Christo, & Angelis dari quidem dotes materialiter, non autem formaliter, id est, dari quidem in ipsis tria illa, quæ dicuntur dotes in Beatis, nimirum visionem, comprehensionem, & fruitionem, non habere tamen respectu illorum rationem dotis, saltem ita propriè. Ratio de Angelis est: Quia dos datur sponsæ, Angelis autem non convenit ratio sponsæ respectu DEI, vel Christi, nisi valde laxè, & impropriè, quia non sunt ejusdem species naturæ cum ipsis, prout inter sponsam, & sponsum requiritur. Unde etiam non sunt ita propriè membra Ecclesiæ, cùm omnia membra ejusdem corporis debeant esse ejusdem naturæ specificæ, aut saltem non sunt membra Ecclesiæ, in quantum hæc habent rationem sponsæ. Ratio verò de Christo similiter est: Quia dos datur sponsæ, & causâ matrimonij: Christus autem non habet ullo modo rationem sponsæ in matrimonio spirituali: si enim consideretur, in quantum est Verbum & DEUS, respectu naturæ humanæ sibi unitæ, non potest dici sponsa, quia sponsa debet esse Persona distincta à sponso, & subjecta sponso, quod non convenit Verbo, respectu humanitatis sibi unitæ. Si verò consideretur, ut Verbum & DEUS respectu Patris & DEI, tunc similiter non habet rationem sponsæ: tum, quia ut sic non est subjectus DEO, vel Patri, prout requiritur ad sponsam ex jam dictis; tum quia sponsa debet esse naturæ individuæ distinctæ à sponso, quod non convenit Christo, ut Verbo respectu DEI, vel Patris. Quòd si idem consideretur, in quantum est homo respectu Verbi assumentis, tunc etiam non; quia, ut sic, non distinguitur personaliter à Verbo. Si denique consideretur, ut homo respectu DEI, vel alterius Personæ Divinæ, similiter non habet rationem sponsæ, quia, ut sic, non habet eandem naturam specificam respectu illorum. Nec obstat, quod Isi 6. & alibi Christus interdum vocetur *Sponsa*: hoc enim dicitur minùs propriè, in quantum scilicet aliquid simile habet cum sponsa, propter conjunctionem humanitatis cum Verbo, & quia humanitas regitur à Verbo. *Ex quo etiam patet ad rationes oppositas. Sed contrà*

2. Beatis neque convenit impassibilitas, neque claritas, neque agilitas, neque subtilitas, ergo non conveniunt illis dotes corporis à nobis dictæ. *Probatur antecedens* de impassibilitate 1. Quia omne mortale est passibile, atqui homo est animal rationale mortale: hæc enim est definitio hominis, quæ etiam salvari debet in Beatis, ergo etiam Beati erunt passibiles. 2. Omne, quod communicat in materia cum altero, habet potentiam ad formam alterius, atqui Beati communicabunt in materia cum elementis (resurgent enim cum eadem materia, quam habent in hac vita, quæ fuit materia elementaris) ergo habebunt potentiam ad formam elementorum; sed habere potentiam ad formam alterius, est esse passibile ab altero, ut patet per Philosophum 1. de generatione, ergo &c. 3. contraria possunt pati, & agere ad invicem, ut patet experientiâ, & docet Philosoph: l. 1. de generat: c. 5. sed corpora Beatorum erunt composita ex contrarijs, non minùs, quàm modò, ergo non minùs erunt passibilia. 4. in corpore Beatorum erit sanguis, & alij humores, atqui ex pugna humorum oriuntur ægritudines & passiones corporis, ergo, 5. minùs repugnat perfectioni defectus in potentia, quàm defectus in actu, sed passibilitas est tantùm defectus in potentia, vulnera verò & cicatrices sunt defectus in actu, ergo, cùm hæc sint futura in corporibus Beatorum, ut patet in Christo, cur non illa? *Probatur idem antec:* de subtilitate 1. Quia proprietas corporum gloriosorum erit major, quàm proprietas naturæ, ergo, si subtilitas est proprietas corporum glo-

rioſorum,

rioſorum, illa erit major, quàm quorumcunque corporum, & conſequenter corpora glorioſa erunt ſubtiliora, quàm aër & ventus &c. quod eſt damnatum à Gregorio M. in Concil: Conſtantinopol: ut ipſe narrat: l. 14. moral: c. 31. 22. 33. 2. Sicut calor & frigus ſunt qualitates ſimplicium corporum, ita & ſubtilitas, atqui frigus, calor &c. non erit major in corporibus Beatorum, quàm modò, ergo nec ſubtilitas. 3. ſubtilitas corporum oritur ex paucitate materiæ, atqui corpora Beatorum habebunt tantundem materiæ, quantum modò, ergo non erunt ſubtiliora. *Probatur idem antec:* de agilitate 1. Quia corpora glorioſa poſt reſurrectionem rapientur in nubibus obviam Chriſto per aëra, nimirum ab Angelis, ut dicit Gloſſa in 1. Theſſalon: 4. ergo non erunt per ſe agilia. 2. Corpora glorioſa movebuntur ab anima, motu contrario naturæ ipſorũ, videlicet ſurſum, deorſum, dextrorſum, ſiniſtrorſum, atqui, quæ ſic moventur, non dicuntur agilia, ergo 3. in Beatis non dabitur aliqua dos perficiens illos, quoad ſenſum, ergo nec quoad motum localem, ergo non erit in illis agilitas. 4. Corpora Beatorum erunt ejuſdem diſpoſitionis & figuræ, cujus modò, ergo etiam ejuſdem agilitatis, cùm ejuſdem diſpoſitionis, & inſtrumenti ſit idem actus. 5. Quia non movebuntur localiter, ergo ſupervacanea eſt agilitas. *Antec: Prob:* tum, quia motus eſt actus imperfecti, Beatis autem repugnat imperfectio: tum, quia omnis motus eſt propter obtinendum aliquem finem, adeóque oritur ex aliqua indigentia, Beati autem nullo indigebunt: tum, quia Beati perfectè participant bonitatem divinam, quantò autem aliquid magis participat bonitatem divinam, quæ eſt omnino immobilis, tantò minùs eſt mobile: Tum denique, quia ſicut anima glorioſa erit in termino ſuæ gloriæ, quæ nunquam variabitur, ita etiam corpora, atqui locus ſpectat ad gloriam corporũ, ergo ille nunquam variabitur in Beatis. *Probatur denique idem antec: de claritate 1.* Quia omne corpus lucidum conſtat ex partibus perviis & perſpicuis, ut docet Avicenn: 6. natural: ſed aliquæ partes corporum glorioſorum non erunt perſpicuæ & perviæ, ut carnes, oſſa &c. ergo. 2. Vel omnes partes corporis glorioſi erunt æqualis claritatis, vel inæqualis? Non primum: quia non omnes partes erunt æquè diſpoſitæ ad claritatem: minùs enim capax eſt charitatis v.g. Os quàm caro, & caro, quàm oculus &c. Non etiam ſecundum: tum, quia non eſt ratio major pro una parte, quàm pro altera, & cur omnes partes æquè ſunt futuræ ſubtiles, agiles, impaſſibiles, & non æquè claræ, ſuppoſito quod in ijs dabitur claritas? ergo &c.

Reſp: ad argum: neg: totum antec: quoad omnes partes Ad 1. probat: de impaſſibilitate *diſt: major:* Omne mortale eſt paſſibile, eo modo, quo eſt mortale Conc: alio, & diverſo Neg: Quod enim eſt proximè mortale, eſt etiam proximè paſſibile, quod verò tantùm eſt remotè mortale, eſt etiam tantùm remotè paſſibile. Homo autem (ſpectatâ ſuâ eſſentiâ) tantùm eſt remotè mortalis, non proximè, unde etiam de eſſentia illius eſt, tantùm eſſe remotè paſſibilem, non verò proximè. Et ita intelligenda eſt illa hominis definitio. *Reſp: 2. Neg: min: cum ſua probat:* illa enim definitio hominis, quoad ultimam ſui partem, eſt illorum tantùm Philoſophorum, qui, cùm non viderent hominem, niſi in ſtatu mortalitatis, putârunt ipſum in nullo ſtatu poſſe eſſe immortalem, quod falſum eſſe poſtmodùm docuit Fides. *Reſp: 3. diſt: min:* homo eſt animal rationale mortale, ita, ut *ly mortale* habeat rationem differentiæ eſſentialis reſpectu hominis, Neg: accidentalis, Conc: Cùm enim, ut Philoſoph: docet 8. Metaph: differentiæ eſſentiales rerum ſint nobis incognitæ, utimur aliquando loco illarum differentijs accidentalibus, & per illas ſignificamus differentias eſſentiales, quæ ſunt cauſæ accidentalium. Unde *ly mortale* non ponitur in definitione hominis, quaſi ipſa mortalitas ſit de eſſentia hominis, ſed quia id, quod defactò, & de ſe eſt cauſa mortalitatis (videlicet compoſitio ex contrarijs) eſt de eſſentia hominis. Tunc tamen (id eſt, in Patria) hæc compoſitio non erit cauſa mortalitatis, niſi remota, propter ſpecialem diſpoſitionem, impreſſam à DEO, vel ab anima corporibus Beatorum, & reſiſtentem actioni corruptivæ qualitatum contrariarum. *Ad 2. probat. diſt: major:* Omne, quod communicat cùm alio in materia, habet potentiam, vel remotam, vel proximam, impeditam, vel expeditam ad formam alterius Conc: habet ſemper potentiam proximam, & expeditam Neg: *Similiter diſt: primum Conſeq: & ſubſumpt: cum ultim: Conſ: & Neg: Conſ:* Ratio eſt: Quia ad potentiam proximam & expeditam recipiendi formam alterius requiritur, ut ſubjectum careat omni diſpoſitione impediente actionem alterius. Hoc autem non erit in Beatis, in his enim, ſicut anima perfectè, & immobiliter erit ſubjecta DEO, ita corpus erit perfectè & immobiliter ſubjectum animæ; unde, ſicut anima ratione interioris ſuæ diſpoſitionis, per quam perfectè ſubjicietur DEO, reſiſtet omni illi, per quod dimoveri poteſt à DEO, ita corpus ratione certæ cujuſdam diſpoſitionis exterioris, per quam perfectè ſubjicietur animæ, reſiſtet omni illi, per quod ſeparari poteſt ab anima, & conſequenter reſiſtet omni agenti, à quo pati poſſit paſſione pro-

priè dictâ, cùm omnis hujusmodi passio tendat ad corruptionem ejus, quod patitur, adeóque ad separationem animæ à corpore, & formæ à suo subjecto. *Ad 3. Resp:* Contraria possunt agere, & pati ad invicem, si nihil sit, quod impediat actionem illorum in invicem Conc: si sit, ut erit in Beatis Neg: *Quod etiam dicendum ad 4.* Quod si quæras, quidnam sit illud, per quod in corporibus Beatorum impedietur pugna, & actio humorum, & qualitatum contrariarum? *Resp:* fore certum quoddam accidens, de genere qualitatis, impressum corporibus ipsorum, exigens, ne DEUS concurrat ad actionem contrariorum in se invicem. Ratio est: Quia impassibilitas respectu Beati (utpote dos) debet esse aliquid illi intrinsecum, non potest autem esse aliquid substantiale, ut patet, ergo debet esse accidens, cujus effectus formalis sit, reddere Beatum proximè impassibilem; non potest autem intelligi aliter præstare hunc effectum, nisi exigendo, ne DEUS concurrat cum agentibus contrarijs in corpus Beati, ergo &c. *Ad 5. Resp:* cicatrices, & vulnera ita futura in corporibus Beatorum, ut non sint habitura rationem defectûs, sed perfectionis, quia non adferent illis deformitatem, sed ornamentum. *Ad Probat: contra subtilitatem Resp: ly subtile* sumi tripliciter: 1. pro eo, quod est rarum & oppositum spisso ac denso, quo sensu dicimus, aërem vel ventum esse subtilem. Et hoc modo corpora Beatorum non erunt subtilia (prout voluerunt quidam hæretici, apud D. Gregor: l. 14. moral: dicentes, illa futura aërea, & vento similia) quia constabunt carne & ossibus, ut patet ex Luc: ult: & Job: 19. quæ hujusmodi raritatem non patiuntur. Et contra hoc procedunt facta argumenta, adeóque nihil evincunt contra nos. 2. Sumitur ly *subtile*, pro eo, quod in sua specie omni ex parte est perfectum, & completum, cùm enim in corporibus subtilibus, seu raris, utpote habentibus parum materiæ sub magnis dimensionibus, prædominetur magis forma, ideo *ly subtile* translatum est ad ea corpora, quæ optimè substant formæ, & consequenter ab ea optimo & completissimo modo perficiuntur. Et ita dicuntur sol, luna &c. esse naturæ subtilis, quia habent esse, & virtutem suam specificam valde perfectam. Et hoc secundo modo erunt corpora Beatorũ subtilia, quia erunt perfectissimè subjecta suæ formæ, seu animæ, tam quoad esse, quàm quoad operari. 3. Sumitur *ly subtile* pro eo, quod habet virtutem, & facilitatem alia penetrandi: unde etiam intellectus dicitur hâc ratione subtilis, quia intima quæq; rei lumine perspicit & penetrat. Et hoc sensu etiam corpora Beatorum erunt subtilia, quia habebunt virtutem penetrandi alia corpora, & quidem ita, ut cum ijs existant in eodem loco. Id, quod probabiliter fiet per certam quandam qualitatem corporibus glorioſis superadditam, exigentem, ut, quoties libuerit Beatis, DEUS impediat effectum formalem secundarium quantitatis, seu impenetrationem.

Ad 1. Probat: contra agilitatem Resp: Neg: Conſ: Quod enim corpora gloriosa ferenda sint in nubibus, vel ab Angelis, non idcirco fiet, quasi ipsa ministerio hujusmodi indigeant, sed ad ostendendam Beatorum dignitatem, & excellentiam, obsequium illis deferetur, tam ab alijs creaturis, quàm etiam ab Angelis. *Ad 2. Resp:* quæ sic moventur cum labore, & fatigatione non dicuntur agilia Conc: quæ sic moventur, sed absque labore & fatigatione Neg: sic, qui per frequens exercitium corporis corpus habent valde expeditum, & habilitatum ad motum, licèt moveantur motu aliquo contrario naturæ corporis, tamen dicuntur agiles, quia id præstant absque labore, & fatigatione. Et sic etiam movebuntur corpora gloriosa: tum, quia perfectè erunt subjecta suo motori, nimirum animæ, tum quia habebunt impressam sibi certam qualitatem, facilitantem illa ad motum, & resistentem innatæ gravitati. *Ad 3. Resp:* Neg: *Antec:* per easdem enim dotes, agilitates, subtilitates, & impassibilitates, per quas corpora Beatorum perfectè subijcientur animæ, in ordine ad celeritatem motûs, vel ad resistendum contrarijs, perficientur etiam quoad operationes sensuum, ut eas cum celeritate & vivacitate exerceant. *Ad 4. Resp: Neg: Conſ:* Quod enim in natura facit quantitas & figura, ut quædam animalia velociùs, quàm alia moveantur, hoc in corporibus glorioſis fiet per specialem qualitatem impressam illis à DEO. *Ad 5. Neg: Antec: ad hujus primam probat:* dico, non omnem imperfectionem repugnare Beatis, sed eam tantùm, quæ est carentia perfectionis illis debitæ, atqui esse ubique, vel esse in pluribus locis simul, non est perfectio Beatis debita, ergo neque repugnat Beatis, ita esse in loco uno, ut sint simul in potentia ad alterum, quod fit per motum localem: & per consequens non repugnat illis motus localis, & imperfectio ei annexa. Instantiam habes in motu intentionali: nam sicut moveri de loco ad locum est imperfectio, ita etiam moveri ab una cognitione, vel volitione ad alteram, & tamen hæc posterior imperfectio datur in Beatis, quia videlicet non debetur illis, ut cognoscant, vel velint omnia simul, quæcunque cognoscere possunt & velle, ergo etiam dari in ijsdem potest imperfectio prior, quia similiter illis non competit, ut sint vel ubique vel in pluribus locis simul, ubi, vel in quibus absolutè

solutè esse possunt. *Ad alteram* dico, duplicem esse indigentiam, unam quæ est indigentia simpliciter, quâ quis indiget eo, sine quo non potest conservari in suo esse, vel in sua perfectione: & talis indigentia repugnat Beatis. Altera, est indigentia secundùm quid, quâ quis indiget eo, sine quo non potest æquè bene, vel tali modo esse, vel sine quo ad certum finem non potest pertingere. Et talis indigentia non repugnat Beatis, cùm certum sit, illos non posse quemcunque finem obtinere, vel esse hoc illóve modo, nisi media ad hoc pertinentia adhibeant: non enim possunt v. g. hoc, illúdve cognoscere aut velle, nisi species intellectum, ac voluntatem, ad hoc illúdve cognoscendum vel volendum applicent &c. Ac talis est etiam indigentia, de qua loquitur objectio, illa nimirum, quæ arguitur ex motu locali: non enim poterunt Beati experiri virtutem suam locomotivam, nisi se ad hunc, illúm ve locum moveant. *Ad tertiam dico:* Beatos quidem participare bonitatem Divinam, non tamen omni modo, & perfectissimo, sed eo, qui ipsis convenit: cùm autem ijs non conveniat, vel esse ubique, vel nunquam experiri potentiam suam locomotivam, sequitur, nec illis convenire immobilitatem, quoad locum. Adde, quod corpora Beatorum non movebuntur localiter ad consequendam perfectam participationem bonitatis Divinæ (hanc enim habebunt per gloriam) sed ad exercendam & ostendendam potentiam locomotivam. *Ad ultimum* dico, locum non pertinere ad gloriam Beatorum, in quantum illos actu continet, sed in quantum ex ejus pulchritudine visa & cognita, sibíque debita in Beatis resultat gaudium de ipsa, hoc autem gaudium remanebit in Beatis, etiam extra locum hujusmodi existentibus. *A. 1. Probat: contra dotem claritatis Resp:* Avicennam loqui de corporibus, quæ ex natura partium, ex quibus componuntur, habent claritatem, talia autem non erunt corpora gloriosa: hæc enim erunt lucida per claritatem naturæ ipsorum superadditam. *Ad 2. Resp:* probabiliter non omnes partes corporis habituras æqualem claritatem, sed diversam, unaquamque juxta propriam naturæ suæ dispositionem & capacitatem: quidquid enim recipitur ad modum recipientis recipitur; adeóque partes magis terreas minus habituras lucis, quàm aqueas, vel aëreas. Aliud est de dotibus reliquis: respectu enim horum diversæ corporis partes non habent diversam capacitatem, & dispositionem.

* † *

ARTIC: III. *An in Beatis dentur fructus, vel aureolæ, & quid, quot, qualésque ij sint?*

Resp: dari. Probatur Conclusio de aureolis 1. Quia nomine *aureolæ* nihil aliud significatur à Theologis, quàm præmium aliquod accidentale, quod confertur quibusdam Beatis propter excellentiora quædam & singularia ipsorum merita, atqui hujusmodi præmia dantur in Beatis, ut patet ex Apoc: 15. ubi promittitur Virginibus: quòd *cantabunt canticum novum, & nemo poterit dicere canticum* &c. Et ex Apoc: 7. ubi *de his qui venerunt ex tribulatione magna*, id est, de Martyribus, specialiter dicitur: *Amicti stolis albis, & palmæ in manibus eorum.* Item ex Daniel: 12. ubi Doctoribus promittitur, *quod fulgebunt quasi stellæ*, ergo. 2. Quia, sicut se habet simpliciter ad simplicitur, ita specialiter ad specialiter, atqui pugnæ & victoriæ simpliciter datur corona simpliciter, juxta illud 2. Tim: 2. *Non coronabitur, nisi qui legitimè certaverit*; ergo, ubi datur specialis ratio pugnæ & specialis victoria, ibi etiam debet dari specialis corona; atqui de facto quædam opera meritoria habent annexam rationem specialis pugnæ, & specialem victoriam, ergo Beatis, præter coronam omnibus communem, quæ est beatitudo essentialis, datur insuper in Patria specialis corona; hanc autem dicimus aureolam, ergo. 3. Quia Ecclesia militans est quædam participatio, & imitatio triumphantis, unde etiam Apoc: 21. dicitur *descendere de cælo*, id est, ab Ecclesia triumphante, atqui in Ecclesia militante propter specialia merita dantur specialia præmia (idémque fit in omni Republica bene ordinata) ergo etiam in triumphante. Atqui hujusmodi specialia præmia dicuntur aureolæ, metaphorâ ductâ ex Exod: 25. ubi Moses jubetur facere coronam *auream* & imponere illi aliam coronam *aureolam*: sicut enim illa corona aureola erat aliquid minùs quàm aurea, superaddebatur coronæ aureæ, ita hæc specialia præmia sunt aliquid superadditum præmio beatitudinis essentialis (quæ passim in scriptura dici solet *corona* vel *Aurea*) éstque aliquid minus illâ, Ergo &c.

Porrò, quamvis varia hujusmodi dantur præmia accidentalia, & specialia in Beatis, ut patet ex Scriptura, tum alibi, tum maximè Matth: 5. Ubi singulis ferè beatitudinibus alia atque alia præmia promittuntur, non omnia tamen vocari solent à Theologis aureolæ, sed illa tantùm, quæ correspondent merito Virginitatis, martyrij & Doctoratûs. Rationem dat S. Thom: supplement: Q. 96. a. 11. ⊙ Quia *aureola* ex communi

Theolo-